

Strony przeciwne: Wind Tre SpA, dawniej Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, dawniej Vodafone Omnitel NV (C-55/17)

przy udziale: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (C-54/17), Altroconsumo, Vito Rizzo (C-54/17), Telecom Italia SpA

Sentencja

- 1) Pojęcie „niezamówionej dostawy” w rozumieniu pkt 29 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem weryfikacji, jakich winien dokonać sąd odsyłający – obejmuje ono zachowania takie jak zachowania sporne w postępowaniach głównych, polegające na sprzedaży przez operatorów telekomunikacji kart SIM (Subscriber Identity Module – moduł identyfikacji abonenta), na których uprzednio zostały zainstalowane i aktywowane pewne usługi, takie jak dostęp do Internetu i poczta głosowa, bez uprzedniego i adekwatnego poinformowania konsumenta o takim uprzednim zainstalowaniu i aktywowaniu ani o koszcie tych usług.
- 2) Artykuł 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego zachowanie stanowiące niezamówioną dostawę w rozumieniu pkt 29 załącznika I do dyrektywy 2005/29, takie jak zachowanie sporne w postępowaniach głównych, należy oceniać w świetle przepisów wspomnianej dyrektywy, z tym skutkiem, że zgodnie z tym uregulowaniem krajowy organ regulacyjny w rozumieniu dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą 2009/140/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., nie jest właściwy dla nałożenia kary za takie zachowanie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – IR / JQ

(Sprawa C-68/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania – Działalność zawodowa prowadzona w kościołach lub innych organizacjach, których etyka jest oparta na religii lub przekonaniach – Wymagania zawodowe – Działanie w dobrej wierze i lojalność wobec etyki kościoła lub organizacji – Pojęcie – Odmienne traktowanie ze względu na religię lub przekonania – Zwolnienie pracownika wyznania katolickiego wykonującego funkcje kierownicze ze względu na drugie małżeństwo cywilne zawarte po rozwodzie)

(2018/C 408/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IR

Strona pozwana: JQ

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że:
- po pierwsze, zarządzające szpitalem mającym formę prawną spółki kapitałowej prawa prywatnego Kościół lub inna organizacja, których etyka jest oparta na religii lub przekonaniach, nie mogą nałożyć na swoich zajmujących stanowiska kierownicze pracowników wymogów działania w dobrej wierze i lojalności wobec tej etyki, które to wymogi są odmienne w zależności od wyznania lub braku wyznania tych pracowników, bez możliwości poddania tej decyzji, w konkretnym wypadku, skutecznej kontroli sądowej, wymagającej zapewnienia, że spełniono kryteria wskazane w art. 4 ust. 2 tej dyrektywy, oraz
 - po drugie, odmienne traktowanie w zakresie wymogów działania w dobrej wierze i lojalności wobec wspomnianej etyki pracowników zajmujących stanowiska kierownicze w zależności od ich wyznania lub braku wyznania jest zgodne ze wspomnianą dyrektywą, jedynie gdy w świetle charakteru danej działalności zawodowej lub kontekstu, w jakim jest ona wykonywana, religia lub przekonania stanowią podstawowy, zgodny z prawem i uzasadniony wymóg zawodowy w świetle etyki danego Kościoła lub danej organizacji, zgodny z zasadą proporcjonalności, co powinien zbadać sąd krajowy.
- 2) Sąd krajowy rozpatrujący spór między dwoma stronami prywatnymi, gdy nie może dokonać wykładni mającego zastosowanie prawa krajowego w sposób zgodny z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2000/78, ma obowiązek zapewnienia, w ramach przysługujących mu kompetencji, ochrony prawnej wynikającej dla podmiotów prawa z ogólnych zasad prawa Unii, takich jak zasada niedyskryminacji ze względu na religię lub przekonania, obecnie określona w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zagwarantowania pełnej skuteczności praw wynikających z tych zasad, w razie potrzeby poprzez odstąpienie od stosowania wszelkiego niezgodnego z nimi przepisu prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Siemens Gamesa Renewable Energy România SRL, dawniej Gamesa Wind România SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-69/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Prawo do odliczenia – Nabycia dokonane przez podatnika uznanego za nieaktywnego przez organ podatkowy – Odmowa prawa do odliczenia – Zasady proporcjonalności i neutralności VAT]

(2018/C 408/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Siemens Gamesa Renewable Energy România SRL, dawniej Gamesa Wind România SRL

Druga strona postępowania: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili